

Hei,

Vedrørende samværsnekt i det nye lovforslaget i barneloven ute til høring NOU: 14.

Det er viktig at dette tas tak i, og man må samtidig *kvalitetssikre rettsvernet* for både barnet og foreldrene, når det kommer til dokumentasjon av fakta og bruk av tvang. Det vil kunne være vel så viktig slik jeg der det å komme med forskrift som gir retningslinjer i forhold til hvilke prosedyrer man skal benytte i en slik situasjon eller i en påstått samværsnekt situasjon for å avklare realiteten og sikre barnets beste i veien videre.

Kanskje obligatoriske samtaler med familiemekler for å kartlegge situasjonen med videre *faglig dokumentasjon* fra enten lege/psykolog osv og sørge for at menneskerettighetene følges i prosessen.

Vedrørende nytt lovforslag for barnelov på høring:

-Hvordan tar loven eller ny forskrifter til denne hensyn til *påstått samværs sabotasje* når realiteten er *barn som unndrar seg samvær??*

-Hva skal da *anbefalte prosedyrer* for foreldrene være?

-Hvordan er *prosessen med å avdekke og verifisere* samværs sabotasje for å sikre riktighet i fremstilling av saken?

-Hvordan fastslås samværsnekt. feks når barn stritter imot, gråter klamrer seg til en av foreldrene, rømmer, teller ned til helgesamvær og endrer adferd?

-Er det foreldrenes ord mot ord som blir avgjørende? Skriftlig dokumentasjon?

-Er det lov å *tvinge barnet til samvær?*

Hvor går grensen?

Hva skal foreldrene gjøre i en slik situasjon?

-I tillegg lurer jeg på om det er tenkt på *tiltak for barn med funksjonsnedsettelse som ikke klarer å ordlegge seg slik som jevnaldrende og si fra hvorfor barnet ikke vil på samvær?* Barn som snakker folk etter munnen hvor det tilsynelatende er greit hos begge foreldre, og det likevel florerer 2 ulike historier. Dette kan feks skje ved spesifikke språkvansker/disruptive language disorder (SSV/DLD). Det er viktig å hjelpe disse barna.

Videre tilleggstema:

Oppnevning av advokat og egne partsretter for barn under 15 år. Om «*Særlige grunner*»...

For barn som av en eller annen grunn unndrar seg samvær med en forelder, og denne forelderen får hele foreldreansvaret alene. Barnet blir stående uten en reell klagemulighet. Rettslig står barnet svært svakt og har ikke anledning til å klage. Det er nektet klageadgang. Selv om barnet skulle ville klage på at det ikke er hørt, ikke har fått medvirke i egen sak, plassering i bv-saker osv.

La oss si at barnet fastslås i retten skal skifte omsorgsbasis. Flytte fra X til Y etter flere år med unndratt samvær med Y. Y får også hele foreldreansvaret alene. X har ikke lenger partsrett i rettssystemet.

Saken er da at :

Forelder X ønsker å klage, men kan ikke.

Forelder Y vil ikke klage, men kan.

Barnet ønsker å klage, men kan ikke.

La oss for enkelhets skyld si at barnet er 14 år.

Oppnevning av verge blir avslått da det har en fungerende forelder Y, men som ikke deler barnets mening.

Barnets meninger blir da ikke vektlagt og barnet blir ikke hørt. Krenkelser av barnets menneskerettigheter er da aktuelt å tenke på. La oss også gi premisset at det ikke foreligger noen test som angir at barnet ikke er i stand til å danne seg egne meninger. Bør ikke et slikt barn ha rettsvern for å sikre barnets beste?

Kvalitetssikring av Sakkyndigrapporter til bruk i barnelov-saker:

I likhet med Barne Sakkyndig Kommisjon burde det vært et tilsvarende kontrollorgan. Det er kjent at sakkyndige ofte har mange roller både private oppdrag, kurs og veiledning for barnevern, dommerroller i retten og som sakkyndige. Flere sakkyndige er selvstendig næringsdrivende og har ikke et faglig nettverk rundt seg. Å sitte på begge sider av bordet har mange implikasjoner og kan blant annet påvirke objektivitet.

Barn er den svake parten og helt avhengig av at det sakkyndige arbeidet som utføres er til deres beste.

Det er flere eksempler på at sakkyndige er partiske og unnlater å innhente informasjon som ikke støtter opp om en parts side. Brutalt og uetisk, men slik systemet og kravene er i dag er det fullt mulig med juks og feil. Sakkyndiges rolle som rådgivere blir noen ganger i stedet konkluderende og la oss si dommerfullmektiger uten stor erfaring med komplekse foreldrekonflikter eller barnelov saker vil med stor sannsynlighet (og konkrete eksempler jeg kan gi ved interesse) støtte seg på slike konklusjoner sakkyndige gir gjerne basert på egne påstander uten bakenforliggende faglig dokumentasjon eller adekvat testing.

Skal man først gjøre en lovendring burde det etter min mening også opprettes en paragraf som sikrer kvaliteten på sakkyndiges arbeid. F.eksempel ved bruk av to

sakkyndige eller at det opprettes et kontrollorgan som gjennomgår slikt som tidsbruk, metoder og teori, vurderinger, etterprøvbarehet, at det er nyere informasjon og ikke foreldet 10 år gamle rapporter som det gjengis utdrag fra osv. På samme måte som Fag Etisk Råd i psykologforeningen vurderer sakkyndige og sakkyndige rapporter og slik som BSK vurderer og kan nekte faglig svake rapporter å benyttes i fylkesnemnda i barnevernlov-saker. Flere faglig svake rapporter burde gitt anmerkninger på lik linje med prikker på sertifikatet for overtredelser av trafikkloven.

Barnevernspedagoger og sosionomer kunne med fordel også hatt bevilling som det kunne sanksjoneres mot for å sikre faglig kvalitet i arbeidet som gjennomføres med barn.

Jeg ønsker svært gjerne svar og bekreftelse på at min henvendelse er mottatt.

mvh

Monica Høydal